

SAMRØÐA

Sigrún Brend fekk húðkrabba

- LEGÐI MÍNA JARÐARFERÐ TIL RÆTTIS

- Eg visti væl, at eg ikki fór at doyggja av tí, men kortini var eg heilt har niðri, at eg hugsaði um jarðarferðina, hvør skuldi koma til hana og hvørjar sangir skuldu syngjast, greiðir Sigrún Brend frá

Barbara Holm

Tað er ein frísk og løtt Sigrún Brend, sum trínur inn í Miðlahúsið hendan góðveðursdagin. Í dag eru fetini løtt og hugurin góður. Tí Sigrún hevur fingið at vita, at hon er lekt fyri krabbamein. Læknarnir fingi alt og í dag eru einastu sjónligu arrini lítla reyða strikan, sum gongur frá høgri síðu av pannuni, oman undir eyga og framvið nøsini og endar niðarlaga á høgri kjálka.

Í dag er hon við gott mót. Orðini “tú hevur krabbamein” gera nakað við ein persón í bestu árum. Hóast tú veitst, at tú ikki fert at doyggja, so kanst tú lættliga fara har út sum krákurnar vanda reint sálarliga. Tað gjørdi Sigrún Brend eisini, hóast hon í fyrstu lötuni tók tað ógvuliga avslappað.

Boðini komu til ein dyst millum Kyndil og Neistan.

Vildi hava hvíta fylgisveinin burtur

Tað byrjaði alt við, at Sigrún Brend hevði ein hvítan blett á høgri kjálka. Bráðliga byrjaði bletturin at vaksa í vavið og Sigrún gjørdist meira og meira irriterað inn á hend-

an hvíta blettin. Hann gjørdist so stórur, at trupult var ikki at hugsa um hendan stóra hvíta fylgisvein. So í 2014 fór Sigrún til húðlækna umvegis ávísing frá kommunulækna.

- Eg fekk tíð hjá húðlækna á Landssjúkrahúsinum. Hann hugdi eftir merkinum, tók biopsi av húðini har og tók burtur tvey móðurmerki. Hann fekk tó svar um, at har var einki galið, sigur Sigrún Brend.

» - Tað ringasta var, tá fólk tóku synd í mær og byrjaðu at spyrja um, hvussu eg hevði tað. Tá kláraði eg ikki at halda mær

Tað skuldi eittast bert at vera bruni í einum hársekki sum at kalla einki skuldi gerast við.

Men tvey ár seinni var Sigrún tó avgjørd um, at nú skuldi hvíti fylgisveinurin kortini takast burtur.

- Eitt sindur forfongilgur er man allikavæl, so eg hugsaði, at eg tímdi ikki at hyggja uppá tað longur, sigur Sigrún Brend.

Hon varð send til ein plastikkirurg hjá Landsjúkrahúsinum, men av tí, at einki var galið við hvíta blettinum, so vildu tey ikki taka Sigrúna framum sjúklingarnar.

Í vár í ár gekk leiðin til privatu klinikkin Artharmonia, eisini umvegis kommunulækna, og Eliesar Olsen, lækni, hugdi eftir blettinum.

Sá okkurt var áfatt

- Eg sá á honum (skurðlæknanum, red) beinan vegin, at honum dámdi ikki, hvussu bletturin sá út. Men hann segði einki og eg segði einki. Hann skar tó tað hvíta av og sendi tað til Danmarkar til kanningar, sigur Sigrún Brend.

Áleið 14 dagar seinni ringdi telefonin, meðan Sigrún Brend seldi atgongumerki í Høllini á Hálvi. Hon hevði bundi seg til at selja atgongu-

merki fyri Neistan, tí kvinnurnar spældu dyst tá.

- So ringdi Eliesar og bað meg koma niðan, tí hann skuldi tosa við meg. Boðini vóru “tú hevur krabbamein”, sigur Sigrún Brend.

Praktiska síðan av henni traðkaði inn og hon setti seg í bilin og koyrdi oman aftur í Høllina á Hálvi at selja seinastu atgongumerkini.

- Eg minnst eg hugsaði áveg oman aftur, um tað veruliga var eg, sum hevði fingið krabbamein. Man heldur altíð, at tað eru onnur, sum blíva rakt, ikki ein sjálvur, sigur Sigrún Brend.

Eliesar Olsen hevði tá eisini boðað frá, at hann hevði tikið eitt fitt pettið av hvíta blettinum burtur, men kanningarnar vísu, at hann ikki hevði fingið alt krabbameini burtur og tí var neyðugt at leggja Sigrúna undir skurð.

Trupult at siga tað við børnini

Við hesari lívsbroytandi kunningini fór Sigrún oman aftur at selja atgongumerkini og eftir tað fortaldi hon manninum um sína heilsu.

- So vóru tað bara vit bæði, sum vísu tað ordiliga leingi. Tað

ringasta var, at siga tað við børnini, minnst Sigrún Brend afturá.

Hon eigir fyra synir. Tveir teirra ganga í skúla í Danmark, ein teirra býr í Eysturriki, meðan tann yngsti framvegis gongur í fólkaskúla her heima.

- Eg mátti veruliga psyka meg upp til at ringja. Og tá eg so ringdi og segði teimum, hvussu var, so var eg so yvir positivt, at teir ikki vísu, hvat teir skuldu halda, minnst Sigrún afturá.

Fleiri ferðir var hon ávegis upp á kamarið hjá yngsta soninum at greiða honum frá støðuni, men hvørja ferð steðgaði hon sær sjálvari, tí hon var ikki til reiðar.

Tá dreingirnir høvdu frætt boðini vóru tað at kalla eingi onnur, sum fingi sannleikan at vita. Men tá Sigrún skuldi sjúkrameldast og leggjast undir skurð, varð hon noydd at greiða tíðindaleiðaranum í Kringvarpinum frá støðuni. So smátt byrjaðu fólk at fáa frænar av álvarsomu støðuni og lívið sum krabbameinssjúklingur var bráðliga meira veruligt enn nakrantíð áður.

- Tað ringasta var, tá fólk tóku synd í mær og byrjaðu at spyrja um, hvussu eg hevði tað. Tá kláraði